

A nagy dilemma

Az első félév vége felé járunk, tehát sok minden történt már velünk ebben a tanévben.

Bennünket, nyolcadikosokat a pályaválasztás gondjai foglalnak el legjobban. Van, aki tanácstalan, van, akinek az osztályzatai szűkítik le a választható továbbtanulási lehetőségeket, de vannak olyanok is, akiknek szüleivel kell megküzdeniük, hogy abba az iskolába jár hassanak majd, amelybe a legszívesebben szeretnének.

Én nagyon szerencsésnek mondhatom magamat ez ügyben, mivel még tavaly Pintér Lászlóné felismerte bennem a számítástechnika iránti vonzalmamat, és felhívta a figyelmemet egy olyan iskolára, ami éppen a személyemre van szabva. Gondolkoztam a dolgon, és végül úgy határoztam, hogy próbára teszem magam.

A nyáron átnéztem az interneten a pályázati lehetőségeket, rövid keresgetés után rátaláltam az olasz 2F magániskola pályázatára, FANTÁZIA 2005 címen. A feladat power point bemutató készítése volt a számítógép jelentőségéről napjainkban. Rögtön hozzá is kezdtem a munkához, a „lomtáram” egyre több helyet foglalt a winchesteren. Bizony nem volt zökkenőmentes a munka, a beadási határidő pedig egyre csak közeledett. Aztán egyszer csak történt velem valami, egyre jobb ötleteim támadtak, gyorsabban kezdtem a problémákat megoldani, megszállottá lettem, és azon vettem észre magamat, hogy élvezem csinálni. A kép összeállt és elkészült a bemutató.

Most már nem volt mit tenni, mint várni az eredményhirdetést. A fődíj egy komplett, több mint 100 ezer Ft értékű számítógép volt. Engem nem az értékes ajándék csábított, hanem inkább az, hogy bebizonyítsam magamnak, értékes a munkám és a számítástechnikai pályára vagyok teremtve.

Remegett a kezem, amikor ki akartam nyitni a borítékot, amiben értesítettek, hogy hivatalos vagyok a díjkiosztó ünnepségre a budapesti Flamingó Hotelbe. Ez még nem sokat jelentett, mivel a több száz határon inneni és határon túli résztvevőt mind meghívták.

November 25-én, 12 órakor a hotel kongresszusi termében került sor a sorsdöntő pillanatra. Annyira izgultam, hogy a pazar műsor sem tudott lekötöni. (Itt szeretném megköszönni Egri Ferencnek, hogy szabadidejét nem családjával töltötte, hanem velem izgulta végig az eseményeket, sőt ebédelni sem ment el a tanárok részére külön készített halspecialitásra, hanem ott maradt velem a diákok

részére rendezett állófogadáson.) Az ebédszünet után elkezdődött a díjkiosztás. A kivetítőn tekinthettük meg a díjazott munkákat. Először a különdíjakat osztották ki, aztán a 3. helyezett következett, akkor már a szívem a torokban kalimpált, aztán a 2. helyezett, itt már reményt veszve lógattam a fejem, de Feri bácsi keményen tartotta bennem a lelket. Nem hittem el, azt hittem álmodom, amikor a kivetítőn megjelent az én munkám, a nevemet mondták, de nem értettem tisztán, pedig tökéletes volt a kihangosítás.

Odamentem a pódiumhoz, a Firenzéből érkezett iskolatulajdonosok valamit mondtak olaszul, ebben a pillanatban úgy éreztem, hogy hiába tanultam angolul, mert zavaromban azt is nehezen bírtam kinyögni, hogy thank you.

Felemelő érzés egy ilyen versenyen még a résztvét is, nemhogy még a dobogóra is felállni. Kíváncsi vagyok, hogy minden tárnoki diák részesüljön ilyen élményben.

Nyilas Árpád, 8. b

Egy pedagógusnak mindig nagy öröm, ha diákok sikeréről számolhat be. Főleg ha az olyan óriási, mint amit Nyilas Árpád, iskolánk 8. b osztályos tanulója elért. Nemcsak Árpádnak, nekem is nagyot dobbant a szívem, mikor kihirdették, hogy a nemzetközi verseny általános iskolai kategóriájának első helyezettje lett, elkészített pályamunkájával megelőzve nemcsak a hazai, hanem a külföldi indulókat is.

Jómagam Árpádot közvetlenül nem tanítom, de mint a matematika-informatika munkaközösség vezetője, ötödikes kora óta figyelemmel kísérem iskolai pályafutását, munkakapcsolatba kerültem vele. Minden évben indult a különböző matematika, illetve fizika versenyeken, ahol több esetben helyezést ért el. Nem mondható el azonban róla, hogy csak a reálterületeken teljesített jól, indult angol versenyen is, cikkei rendszeresen megjelennek a Tárnokhírben, minden évben szavalt az iskolai Ki mit tud?-on, osztálytársaival színdarabot adott elő.

Elgondolkodtam, mi Árpáti sikereinek titka nyilvánvaló tehetsége mellett, hisz más hasonló tehetséges diákunk is van, akik azonban sokszor nem váltják be a pedagógusok, szülők hozzájuk fűzött reményeit. Azt gondolom, hogy eredményességének a legfőbb oka a különböző feladatokhoz való hozzáállásában rejlik. A neki szántak elől soha nem akar kibújni, úgy fogja fel őket, mint megmérettetést, elvégzésükkel a témában továbbfejlődik, magabiztosabb tudásra tesz szert. Sajnos, sok esetben tanulóink vonakodva vállalnak a napi teendőikön túlmutató elfoglaltságot, nem látják át előmenetelükben azok fontosságát.

A másik ok szülei hozzáállásában rejlik, akik az otthon biztonsága mellett nemcsak elfogadják az iskola, a tudás értékeit, hanem cselekvő módon, tudatosan közvetítik is azt gyermekük számára.

Biztos vagyok benne, hogy Árpáti a továbbiakban is jelentős eredményeket ér majd el középiskolai tanulmányai során, illetve későbbi életében is. Pedagógus társaimmal büszkéek vagyunk rá, jó érzés arra gondolni, hogy tudásának fejlődésében részt vehetünk. Gratulálunk a csodálatos eredményhez, és még annyit teszünk hozzá: CSAK ÍGY TOVÁBB!

Egri Ferenc

Nyilas Árpád a díjkiosztó ünnepségen

